

Juhász Anikó

Összevissza a világ!

Ez a hunyor oly szépemnyi,
 alig győz még dideregni.
 Beborítom szóbolyhokba,
 egy hangya jön csitt-csattogva.
 Mögötte egy kordé üget,
 szamarat húz, meg két fület.
 A számaron három szúnyog,
 egyink alszik, másik dunnyog.
 A harmadik terpeszbe áll,
 lódarázsnak úgy szalutál.
 A darázson veres mente,
 tegnap ment be a seregbe.
 Kezében a hunyor párja,
 a sarkon két szúnyog várja.

Hogy mi a halál...

Hogy mi a halál, s egy gyerek hogy tudhatna róla?

Az, tudod, *olyan*, mintha már nem futna napóra.
 Mintha nappal nem szakadna le az éjszakáról,
 s örök metszetekbe feküdne a távol.

Mintha a fának egyszer csak gyökere törne,
 s lombot nem hajtana ismétlődő körökbe.

Mintha a csigának széthullna a háza,
 s meztelen testének lenne csupán váza.

Mintha egy labda soha le nem hullna,
 mert folyton átrepülne az egeken túlra.

Mintha a csillag is éjsötétté válna,
 s benne foszlányokra hullna szét a lárma.